

מסכת ראש השנה

פרק ד

א. יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת, במקdash היו תוקעים, אבל לא במדינה. מחרב בית המקדש, התקין רבנן בנו זכאי, שהיה תוקען בכל מקום שיש בו בית דין. אמר רבי אלעזר, לא התקין רבנן בנו זכאי אלא ביבנה בלבד. אמרו לו, אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין:

ב. ועוד זאת היה ירושלים יתרה על יבנה, שכל עיר שהיה רואה ושותעת וקורובה וכיולה לבא, תוקען. וביבנה לא היה תוקען אלא בבית דין בלבד:

ג. בראשונה היה הלול נטל במקdash שבעה, ובמדינה يوم אחד. מחרב בית המקדש, התקין רבנן בנו זכאי שהיה לול נטל במדינה שבעה זכר למקדש, ושייה يوم קנף כלו אסור:

ד. בראשונה היו מקבלין עדות החדר כל היום. פעם אחת נשפטה העדים מלבא, ונתקלקלו הלוים בשיר. התקינו שלא יהו מקבלין

אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה, נוהגים אותו היום קדש ולמחר קדש. משתרב בית המקדש התקין רבנן יוחנו בנו זכאי, שיהו מקבלין עדות החדר כל היום. אמר רבי יהושע בנו קרחה, ועוד זאת התקין רבנן בנו זכאי, שאפלו ראש בית דין בכל מקום, שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הניעד:

ה. סדר ברכות, אומר אבות וגבירות וקדשת השם, וכן כלל מלכיות עמךנו,iae לאינו תזקע. קדשת היום, ותזקע. זכרונות, ותזקע. שופרות, ותזקע. ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים, דברי רבי יוחנו בנו נורי. אמר לו רבי עקיבא, אם אין תזקע למלכיות, למה הוא מזכיר. אלא אומר אבות וגבירות וקדשת השם, וכך כלל מלכיות עם קדשת היום, ותזקע. זכרונות, ותזקע. שופרות, ותזקע. ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים:

ו. אין פוחתינו מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות. רבי יוחנו בנו נורי אומר, אם אמר שלש מצלון, יצא. אין מזכירין זכרון מלכות ושופר של פרענות. מתייל בתורה ומשלים בגביה. רבי יוסי אומר, אם השלים בתורה, יצא:

ז. העobar לפני התחה ביום טוב של ראש השנה, השני מתקיע. ובשעת ההיל, ראשון מקרא את ההיל:

ה. שופר נשל ראנש הנטגה, אין מעבירין עליו את הפתחים, ואין מפקחין עליו את הגל, לא עולין באילו, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטין על פני המים, ואין חותכין אותו בין בדרכו שהוא משום שבות, ובין בדרכו שהוא משום לא תעשה. אבל אם רצה למן לתוכו מים או יין, ניתן. אין מעכbin את התינוקות מלתקוע, אבל מתעפיקין עפָהן עד שילמוד. והמתעפיק, לא יצא, והושאמע מן המתעפיק, לא יצא:

ט. סדר תקיעות, שלש, של שלוש שלש. שעור תקיעה בשלש תרוועות. שעור תרואה בשלש יבבות. תקע בראשונה, ומשה בנטגה כשתים, אין בידו אלא אחת. מי שברך ואחר כן גתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששלייח צבור חייב, כן כל יחיד וייחיד חייב. רבנו גמליאל אומר, שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן: